

הספרנית

"הקול שלה מרגיש רענן ועכשווי
כמו קומדיה רומנטית
של נטפליקס".
entertainment weekly

אהוב אותה אל אבד אותה

טסה ביילי

מערכת היחסים הזו
חייבת לעבור
שיפוץ כללי

טסה ביילי

אהוב אותה

או

אבד אותה

מאנגלית: נעמה תורן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

טסה ביילי
אהוב אותה או אבר אותה

Tessa Bailey
LOVE HER OR LOSE HER

Hot and Hammered book 2

LOVE HER OR LOSE HER © 2020 by Tessa Bailey
All Rights Reserved
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-50-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

תודות

כשכותבים קומדיה רומנטית, אין ספק שנישואים כושלים הם בחירה טובה לנושא מרכזי. נושא כל כך מצחיק. סתם! אני לא יודעת מה חשבתי לעצמי כשהתחלתי לכתוב את הסיפור הזה, אבל אני כל כך שמחה שנכנסתי להרפתקה הזו. כמי שנשואה במשך שתיים-עשרה שנים, הרגשתי שבמידה מסוימת התמודדתי עם חוסר הביטחון שלי במהלך הכתיבה, לצד רוזי ודומיניק, מה שהפך את התהליך כולו למשחרר בשבילי. הסיפור הזה והרמויות האלה יהיו קרובים לליבי תמיד.

הספר נולד בהשראת שלושה דברים. הראשון, הפודקאסט *איפה נתחיל?* עם אסתר פרל. השני, השיר "Apple Juice" של ג'סי רייז. לא הייתי מוצאת את ההשראה לכתובת מסעם של רוזי ודומיניק ללא קולותיהן של הנשים החזקות האלה, והדרכים השונות בהן הן חוקרות את נקודות התורפה והמכשולים הקיימים במערכות יחסים. שלא לדבר על כמה מערכות יחסים יכולות להיות יפות, כשמטפחים אותן כראוי. מקור ההשראה השלישי שלי היה הספר *חמש שפות לאהבה*, מאת גארי צ'פמן. מדהים איך האדם שאתם מכירים הכי טוב בעולם יכול להיראות אחרת, אם רק עוצרים לרגע ומתבוננים בו, או בה, קצת יותר לעומק.

תודה למשפחתי; לקוראים שלי; לעורכת שלי, ניקול פישר; לסוכנת שלי, לאורה ברדפורד; ולצוות יחסי הציבור שלי ב־Avon על עזרתם בהוצאת הספר הזה אל העולם.

פרק 1

רוזי וגה: סיוטה של כל לקוחה בחנות כלבו.

באמת, זה מה שאמור להיות כתוב בתג שלה, במקום יועצת קוסמטיקה. כדי לעמוד בדרישת התפקיד, מישהי צריכה בראש ובראשונה לבקש ממנה ייעוץ, נכון? הבעיה הייתה שאף אחת לא ביקשה שירססו אותה בבושם. ובאמת, זה כל מה שזה היה. רק שפריץ קטן. למה הלקוחות לא הסכימו שהיא תגרום להן להריח טוב? זאת בקשה כל כך גדולה?

רוזי קרטעה לדלפק של קליניק על עקביה הגבוהים, תוך שהיא נזהרת מפני המפקחת שלה, מרתה, ואז נשענה באגביות על הזכוכית ונאנחה בעוד הלחץ יורד מבהונותיה וקרסוליה. אפשר היה לשער שרוזי חיילת בצבא, ולא דיילת יופי במחלקת הבשמים בקניון. אם היו תופסים את רוזי בהפסקה לא מתוכננת, לא היו מנכים משכרה או משהו רציני כל כך. היא רק הייתה מקבלת משמרת של השפרצת בושם מסריח יותר למחרת. למרתה היו דרכים משלה להיות מרושעת.

רוזי רכנה מעל הדלפק והציצה בשעון הנוכחות: 21:29. נותרה קצת יותר מחצי שעה, והיא הייתה מותשת מעמידה על רגליה מהשעה שלוש. הלקוחות היחידים שנוותרו ב"הסקל" היו עסוקים בקניית מתנות יום הולדת של הרגע האחרון, או ברכישה ספונטנית של בגדים לקראת ראיון עבודה. לקוחות לא שוטטו בקניון להנאתם בשעה כה מאוחרת. אך היא נדרשה להישאר עד סוף המשמרת. בגלל הסיכוי הקלוש שמישהי תרצה להריח כמו בגוניה ואלגום לפני השינה. צווחה פילחה את האוויר, ושני ילדים שאחזו בפרעצלים מהסוג שקונים רק בקניון, דהרו לאורך שורת הבשמים בה רוזי עמדה,

כשאימם רצה אחריהם עם לא פחות משלוש שקיות מתחת לזרועה. רוזי הספיקה לזנק הצידה מדרכם, אבל רגלו של אחד הילדים התסבכה ברגלו של השני ושניהם השתטחו, ושני הפרצעלים התהפכו והתגלגלו כמו שיח עשבים במערב הפרוע אל תוך התצוגה של דיור, שנטתה על צידה, התנדנדה, והתרסקה. בקבוקי בושם התנפצו על הרצפה בקול נפץ מרתיע, ויצרו הצטברות של ריחות שונים שהתמזגו למשהו שניתן לכנות רק כיותר מדי מדבר טוב.

"תהרגו אותי עכשיו," האימא ייללה לעבר התקרה, והפנתה עיניים אדומות לעבר רוזי. "תעזרי לנו, בבקשה."
צליל צורמני בקע ממערכת הכריזה של חנות הכלבו. "שירות תחזוקה לקוסמטיקה."

שני הילדים פרצו בבכי רם, ואף אחד מהם לא קם מהרצפה. מערכת הכריזה השמיעה רחש סטטי בחלל האוויר, ואילצה את כולם לאטום את אוזניהם, אלא שרוזי הצליחה לאטום אותן רק באצבע אחת, מכיוון שעדיין אחזה בבקבוק בושם. "ותביאו איתכם סחבה," האיש סיים את דבריו בנימה ישנונית.

רוזי לעסה את שפתה התחתונה לרגע, ואחר כך הניחה את הבושם, ובכך חטאה חטא בסיסי בעיני המפקחת שלה. אל תתבטלי, תמיד אחזי בבקבוק. המילים הללו היו כתובות על שלט בחדר ההפסקה בפונט שגודלו 72. אבל זמנים נואשים הצריכו שימוש באמצעים נואשים, ובידיה החופשיות רוזי יכלה להתכופף ולעזור לילדים לקום על רגליהם, בעוד אימם הצטערה על כך שכבר אינה מעשנת.

למקום הגיע נער שגרר סחבה מאחוריו והקשיב למוזיקה רועשת באוזניות, ורוזי הובילה את הילדים אל אימם, נופפה את ידה בביטול בתגובה להכרת התודה וידעה שעליה למצוא את בקבוק הבושם שלה, לפני ש –

"אין לך בושם ביד, אני רואה," מרתה התלוננה והתרוממה מאחורי דלפק הזכוכית, כמו ערפד עם רדת השמש. "איך נוכל למשוך את הלקוחות?" היא העמידה פנים שהיא סורקת את סביבתה הקרובה. "אולי העמלה שלנו תצוץ פתאום מהאוויר?"

מחייכת כנדרש, רוזי הרימה שוב את הבקבוק שלה וניערה אותו. "חמושה ומוכנה, מרתה."

"הו, הינה הוא." מרתה הסתלקה משם והלכה להטיל את אימתה על מישהו אחר. אבל לא לפני שצעקה אל רוזי מעבר לכתפה, "מחר את מציעה דגימות של Le Squir Bon Bon". רוזי חשקה את שיניה הטוחנות וזקרה אגודל לעומת המפקחת שלה. "לא יכולה לחכות!" איש לא מכר מעולם בקבוק Le Squir. היה לו ריח של מישהו שהתעורר עם הנגאובר, כשל למטבח בלי לצחצח שיניים ודחף לפיו קאפקייק – ואחר כך נשף לתוך בקבוק והניח אותו על המדפים.

היא חככה בדעתה האם זה יהיה נכון מצידה לשלם לאיש התחזוקה כדי שיעלים את בקבוקי ה־Le Squir – עבודה לאדם שמכיר את המערכת מבפנים – כשקול צעדים מתקרבים לכיוונה של רוזי אילץ אותה להזדקף, כמו על פי פקודה. היא דחפה את עצמה מהזכוכית והושיטה את בקבוק הבושם, מוכנה, שפתיה נפערו בחיוך שהכאיב ללחייה הצורבות. גבר הגיח מעבר לפינה, חיוכה נעשה מעט יותר נינוח וידיה חזרו למקומן לצידו גופה. גם אם בא לקנות מתנה לאשתו, אין ספק שהבחור לא ירצה לחזור הביתה כשהוא מדיף ניחוח בושם של נשים.

רוזי הניחה שהאיש יחלוף על פניה, אבל הוא עצר ליד הדלפק מעברו השני של המעבר, והציץ לתוך תיבת הזכוכית לרגע. אחר כך הוא הזדקף ושלה אליה חיוך חם.

"היי." הוא תחב את ידיו לכיסים, ורוזי עברה על רשימת תיוג הלקוחות הקבועה שלה. שעון יפה. חליפה מחויטת. פוטנציאל לקידום מכירות אם תצליח לשכנע גבר שנראה בביטחון כאיש עסקים, שאריות מתנה הכוללת שלושה פריטים ריחניים היא מצרך חובה בשביל אשתו. "לא היית אמורה להשתחרר כבר וללכת הביתה?" הוא דיבר אליה? משונה. על רצפת מחלקת הקוסמטיקה רוב האנשים חלפו על פני רוזי כאילו הייתה חפץ דומם. מטרד שולי שהצליחו להתעלם ממנו למשך 3.7 שניות, אלא אם כן נזקקו להכוונה

או עזרה בהתנצחויות עם ילדיהם. היא חשה דחף להביט מעבר לכתפה כדי לוודא שהגבר לא פונה למישהי מאחוריה. אולי מרתה חזרה על עקבותיה כדי לוודא שהיא מוכנה לרסס.

"אממ." רוזי ניסתה לנוע בעידון על עקביה והעבירה את הכאב מכף רגל אחת לשנייה. "אין מנוחה ליגע, אני מניחה. הקניון ייסגר בעשר, אז..."

היה משונה לדבר עם גבר. זר. במשך שנים היא לא דיברה אפילו עם בעלה על משהו חשוב באמת. ושאלוהים יעזור לה, העובדה שמישהו טורח לשאול למה היא מאיימת על אנשים בבקבוק בושם בשעה תשע וחצי, נראתה בעיניה חשובה. מישהו שאל אודותיה, הבחין בה, וגרם לה להרגיש מוערכת.

לשבריר שניה, רוזי הרשתה לעצמה להבחין גם היא באיש. באובייקטיביות מוחלטת. הוא היה חמוד. הייתה לו כרס קטנה של אבא, אבל היא לא שפטה. היא לא יכלה לחפש טבעת נישואים מאחר ששתי ידיו היו נתונות בכיסים, אבל האינטואיציה שלה אמרה שהוא גרוש. אולי אפילו גרוש טרי. משהו באופן שבו התקרב, כאילו התכוון ללכת ישירות אל עבר היציאה, גרם לרוזי לחשוב שהוא רק מעמיד פני מתעניין בתיבת התכשיטים. כתפיו המכווצות ושיחת החולין הרשמית רמזו על כך שלמעשה הוא עצר כדי לדבר איתה, ולא הרגיש לגמרי נינוח לעשות את זה.

"את עובדת כאן כבר הרבה זמן?"

הגבר הזה התעניין בה. עד שרוזי הבינה את זה, היא הבחינה שטבעת הנישואים שלה מוסתרת מאחורי בקבוק הבושם. היא התאמצה להטות את הבקבוק אל חזה בלי לעשות זאת בצורה בולטת מדי, כך שטבעת הזהב קרצה אליו מצידו השני של המעבר. האור בעיניו התעמעם כמעט מייד.

רוזי הייתה נאמנה לדומיניק מאז חטיבת הביניים, וזה לא עמד להשתנות בקרוב, אבל היא הרשתה לעצמה ליהנות מהסיפוק הנשי הטמון בידיעה שגבר נמשך אליה. האם הרשתה לגבר אחר מלבד דומיניק לחוש את ההנאה הפשוטה הזאת? לא. לא, היא לא חשבה

כך. ובשנים שחלפו מאז שדומיניק חזר משירות פעיל, היא לא זכתה לתחושה מרוממת וקלילה כזאת גם מכיוונו.

הכל ביניהם היה אפל, תאוותני, מבלבל, ו... וכל כך לא בסדר, שהיא לא הייתה בטוחה שנישואיהם יחזרו שוב למסלולם.

אולי זה היה טיפשי להרשות לניסיון פלרטוט מצידו של זר להחזיר הכול לפרספקטיבה באופן כל כך מובהק, אבל זה בדיוק מה שקרה. בליל שלישי משעמם, שהיה אמור להיות דומה לכל ערב אחר. לפתע, רוזי לא רק עמדה במקומה הקבוע מאחורי נברשת הקריסטל המזויפת, כשמנגינת פסנתר משעממת בוקעת מהרמקולים. היא ניצבה בכור המצרף. של מי היו החיים האלה? לא שלה.

פעם, לפני שנים רבות, היא הייתה תלמידה מצטיינת. חברה בקבוצת הכדורעף של תיכון פורט ג'פרסון – בצוות המחליפות, אבל לא משנה. פעם חלמה להיות שפית.

רגע. לא נכון. רוזי עדיין חלמה להיות שפית. היא צריכה להפסיק לחשוב על החלום הזה בזמן עבר. משהו שנמוג עם משאלה ישנה שהביעה למראה כוכב נופל.

רוזי הניחה את בקבוק הבושם על הדלפק של קליניק ושלחה אל הגבר חיוך לא יציב. "כמה זמן אני עובדת כאן?" היא פלטה צחוק חרישי. "יותר מדי."

הגבר צחק, ונראה שמח על כך ששברה את המתח שנגרם מטבעת הנישואין. "כן, אני יכול להזדהות." הוא שפסף את עורפו בידו. "טוב, אני צריך ללכת..."

הוא עצר את דבריו אבל לא פנה ללכת. רוזי נזקקה לרגע קצר כדי להבין שהוא בוחן את מידת העניין שהביעה, על אף שהיא נשואה. בשאיפה חפוזה היא הנהנה. "שיהיה לך ערב נעים."

רוזי נותרה לעמוד שם אחרי שהגבר הסתלק, עדיין לכודה בתחושה החוץ-גופית. של מי היו החיים האלה באמת? בעוד דקות ספורות היא תחתיים את שעון הנוכחות ותסיים משמרת נוספת בעבודה שהיא שונאת, ותחזור אל בית שקט מדי. בית שקט להכאיב ובאופן נורא, שם

תחוג סביב דומיניק כאילו שניהם יעלו באש אם יצרו ביניהם קשר עין.
איך הכול השתבש כל כך?
היא לא ידעה. אבל עשרים ושבע הוא גיל צעיר מכדי להסתפק
באומללות. באי-נחת.

כל גיל מבוגר מכדי לחוש כך.

ואף על פי כן, זה בדיוק מה שעשתה. מבחינה מקצועית ואישית.
"אני חושבת שסיימתי," היא לחשה, והמילים נבלעו בתוך מוסיקת
המעליות, צלצול הקופות הנשלפות, וסורגי הברזל שהורדו על דלתות
הכניסה לכלבו הסקל. באופן דומה, סורגים ירדו סביב ליבה שנשבר
בכל פעם שחלפה בסלון ולא זכתה לשמוע אפילו שלום, מה שלומך.
אני אוהב אותך.

מתי בפעם האחרונה שמעה את המילים הללו יוצאות מפיו של
בעלה?

היא לא הצליחה אפילו לזכור.

היא לא הצליחה אפילו לזכור.

אולי דומיניק היה הסיבה לכך שלא יכלה לגרום לעצמה לזנק
לעבר השלב השלישי של שאיפותיה. העדר האמון והעידוד מצידו
– העדר מוחלט של הכרה בה – מנע ממנה להתקדם. היא השלימה
עם גיהינום הבושם הזה. אם היה לה יותר אומץ, היא הייתה אומרת
למרתה לאן לדחוף את בקבוק ה־Le Squirt Bon Bon. אבל האומץ
הנדרש לכך נעדר אצלה. יותר מדי זמן.

מה קרה לנו? פעם אהבנו זה את זה בטירוף. היינו צוות.

עם תחושה של חזה מלא ברסיסי זכוכית, רוזי נשענה על הדלפק
והביטה שוב על שעון הנוכחות. עשר. היא שרדה יום נוסף. הנישואים
שלה לא ישרדו.

פרק 2

חיי הנישואים עם דומיניק היו מורכבים.
לגמרי בלשון המעטה.

רוזי החנתה את המכונית בחניה, כיבתה את המנוע והשאירה את ידיה על ההגה בזמן ששאפה ונשפה. פנימה והחוצה. הטנדר שלו חנה ליד המדרכה מחוץ לביתם, כך שרוזי ידעה שהוא בבית, ככל הנראה שותה בירה אחר בירה מול החדשות.

הערב לא היה רק הערב שבו עמדה להגיד לבעלה שזה נגמר. זה היה הערב הקבוע בו הם היו מזדיינים כאילו העולם קרב אל קיצו.

היא הושיטה את ידה, לקחה את הארנק מהמושב הסמוך, החזיקה אותו בחיקה והביטה בדלת שניצבה במרחק מטרים ספורים ממכסה המנוע של מכוניתה. הדלת הובילה אל המטבח שלהם. היא תיכנס אל הבית כפי שעשתה כל ערב, תחלוץ את נעלי העקב בבעיטה ותחשוב מה להכין לארוחת הערב. ארוחת הערב שלה. דומיניק ודאי כבר אכל לברו. ארוחות נפרדות. בסך הכול, עוד חלק מחיי הנישואים שלהם, שכבר מזמן היה אמור לסמן את הסוף.

רוזי יצאה מהמכונית וליכה הלם באוזניה כשטיפסה במדרגות המוליכות אל דלת המטבח. היא עמדה מהוססת, אחזה את הידית, והציפיה שהלהיטה את עורה גברה על החשיבה ההגיונית. להיגיון לא היה מקום במה שהתרחש בין רוזי לדומיניק פעם בשבוע, כשהמתח המיני ביניהם הגיע לשיא והם נכנעו. נכנעו עד הסוף. חיי הנישואים שלהם היו אולי קרים, אבל לא בחדר השינה.

מאז אותו לילה, ביום הולדתה השבעה-עשר, כשדומיניק ביקר את בתוליה, הסקס ביניהם הלך ונעשה נפיץ יותר. זה לא השתנה מאז

חזר משירותו מעבר לים, אבל משהו חשוב היה חסר. משהו שנזקקה לו כדי להרגיש טוב, ולא רק סיפוק של דחף. חיבה. הגורם הזה נעלם יחד עם החמימות, הדאגה והתמיכה מצד בעלה, והיא נותרה עם גבר מהמם באופן אכזרי שהכיר כל סוד מלוכלך בגופה.

רוזי נשכה את שפתה התחתונה כאות אזהרה, פתחה את הדלת, עברה את המפתן ונכנסה אל תוך הבית. הקולות המוכרים של מהדורת החדשות הגיעו לאוזניה. לצד הטוסטר כבר עמד בקבוק בירה ריק, כמאשים. *איחרת. אני מחכה.* אירוני, גבר שגילה כמעט אפס מודעות לנוכחותה כאישה עקב בקפידה אחר לוח הזמנים שלה. עד כדי כך שידע שבדרך כלל היא נכנסת הביתה בשעה 10:15 ולא 10:22.

רוזי חלצה את נעלי העקב הגבוהות ופילטה אנקת רווחה אילמת לעבר התקרה.

לפני שהספיקה לעצור את עצמה, היא החליקה את כפות רגליה לתוך נעלי הריצה, עם הגרביונים והכול, וליבה החל להלום בקול באוזניה. זהו זה. אני עושה את זה. אני לא יכולה יותר לסבול את המחסור באהבה, שפעם הייתה שופעת כל כך. החבל שחיבר ביניהם היה עכשיו רופף, ולא היה דבר שיהדק אותו.

על אף שבטנה רטנה ודרשה משהו לאכול, רוזי חלפה על פני המקרר ועברה את סף הסלון. מספיק כדי לראות את צדודיתו של בעלה באור המהבהב שבקע מהטלוויזיה. הערב היא תזכה להקלה, והליבידו שלה ידע את זה היטב. צורך דביק ומתוק התפתל במורד בטנה והמיס את גפיה. כן, דומיניק היה גבר מהמם. על אף ששבר את ליבה לאט ובהתמדה, והותיר אותו רופס וחסר אוויר בתוך החזה שלה, אי אפשר היה להכחיש את האופן שבו גופה הגיב למראהו. בעלה ישב ללא חולצה על הספה, רכון קדימה כשידייו לכודות בין ברכיו. קעקועים כיסו את כתפיו השריריות, דיו שחור על עור חום, בדוגמאות שהיא ליקקה אינספור פעמים.

ראשו היה מגולח, הצלב סביב צווארו – מתנה שקיבל דומיניק מאביו לכבוד סיום לימודיו בתיכון. גבר מהברונקס שחונך כקתולי. מסורת, כבוד, הוקרה. התכונות הללו הושרשו בו בילדותו, אבל נותר

מהן רק שלד. לפחות כלפיה. הוא פרנס. הוא עבד כל יום באתר הבנייה עד תשישות, מעולם לא איחר בתשלום חשבונות או דחה את התיקונים בבית. עמוק בתוכה, היא ידעה שדומיניק נאמן. לא היה לה צל של ספק. הוא יכול היה להיות הבעל המושלם.

אם רק היה טורח להעניק לה מזמנו לאורך היום. הוא היה מוכן להעניק לה מזמנו בלילה. זה היה ברור מהיעדר החולצה והגרביים – וכשנשען לאחור, היא ידעה שהכפתור העליון בג'ינס שלו יהיה פתוח.

בקבוק בירה מלא נח על שולחן הקפה מולו. דקות חלפו והוא עדיין לא עשה כל ניסיון לגעת בו. הוא ידע שהיא נמצאת שם ולא קם על רגליו לקדם את פניה. לא אמר אפילו שלום. רק ישב שם כמו מלך וחיכה שהמלכה שלו תתיישב לרכיבה, כדי שיוכלו לאתחל שוב את השעון. שבוע נוסף של שתיקה. לילה נוסף של סקס אלים. מעגל אינסופי.

אלא אם כן היא תשבור אותו. בדרך כלל רוזי הייתה מתחילה להתפשט בדרכה אל חדר השינה, אבל הפעם היא הסתובבה ונכנסה שוב אל המטבח. היא פתחה את הארון מעל הכיור והוציאה את פנקס הכתובות שלה. היא הניחה אותו על הדלפק ובהתה בו, ואחר כך הושיטה את ידה לאחור ודפדפה במסמכים. חשבונות, תיעוד פיננסי, דברים שאין ספק שהייתה זקוקה להם, אף שלא ידעה בדיוק למה. הייתה שם תיקיה שהכילה את תעודת הנישואים שלהם ושטר בעלות על הבית. כל אלה יבואו איתה. על אף שדומיניק התייחס אליה כאילו הייתה חלק מהנוף, הוא לעולם לא יתבע ממנה גירושים.

היא תצטרך לעשות את זה.

”מה את עושה?”

קולו טיפס לאורך גבה כמו קיסוס. אנדרופינים האיצו תחת השכבה העליונה של עורה, וגופה התחנן להקלה שבעלה מעניק כעונש. אבל כשרוזי הסתובבה ועמדה מולו, היא הזכירה לעצמה כמה אבודה ובודדה היא הרגישה באותו ערב בכלבו הסקל. איך הפכה לזרה בחייה

שלה – וכמה נמאס לה לחכות שדומיניק שוב יפיח בהם חיים. הגבר שנהג לחלוק איתה את חלומותיה, והפך אותם לשלו? איננו.

”גבר התעניין בי הערב.”

לא היה לה מושג מהיכן הגיעו המילים האלה. הן לא היו מתוכננות. אבל ברגע שנפלטו מפיה, נחישותה להסתלק גדלה פי עשרה. כן, בדיוק, בעל. אני תותחית... שהתייחסת אליה כדבר מובן מאליו יותר מדי זמן.

דומיניק קפא לשמע ההצהרה שלה. ממקומה התחום במפתן הדלת המפרידה בין המטבח לסלון, הוא כמו התרחב, וחזהו הגברי עלה וירד כאילו היה קצר נשימה. ”סליחה, רוזי?”

”שמעת מה אמרתי. גבר. התעניין. בי.” היא הבליטה מותן, והרגישה יותר כמו עצמה מפעם, מכפי שהרגישה שנים. ”הערב.” שתיקה טעונה נמתחה ביניהם.

”אם מישהו נגע בך, הוא אמר לאט ופסע צעד אחד אל תוך המטבח, כשהוא ממלא את החלל כמו מאה בלונים, הוא יתחרט על זה.”

”לא היה מגע. רק עניין, רוזי אמרה. ”ואתה יודע מה? זה היה נעים. מישהו הסתכל עליי ו... ראה אותי. השקיע מאמץ.”

שריר צץ בלסת שלו. ”אני ישבתי כאן, וחיכיתי שתחזרי הביתה.”
 ”מה שלא מצריך מאמץ. כבר לא.” הוא זקף גבה לעומתה, כאילו אמר, את בטוחה? היא הרגישה דקירות זעם. ”זה טוב. שנינו יודעים שזה טוב. אבל...” קולה איים להישבר, ולכן עצרה כדי לכחכח בגרונה.
 ”זה רק סקס ריק. לא נשאר בו כלום.”

שפתו העליונה התעקלה. ”ואת חושבת שהסקס לא יהיה ריק עם איזה דפוק שהרגע פגשת? מישהו שגילה עניין?”

”אני אומרת שזה יהיה אותו דבר, היא לחשה, ולא הספיקה לעצור את האמת מלצוף. האמת לא הסכימה עוד להישאר כלואה היטב. עם כל וידוי שלה, הכנות הפכה לקלה יותר. הפכה גדולה מכדי שתוכל להמשיך לשתוק בנוגע לכל דבר שפגע בה. במשך שנים. ”הסקס לא יהיה טוב באותה מידה. אולי הוא אף פעם לא יהיה טוב באותה

מידה עם מישהו אחר, ואולי בגלל זה חשבתי שיש תקווה? לא יודעת, דומיניק. אבל סקס עם גבר זר יהיה אותו הדבר בכל הנוגע למה שחשוב. אני ארגיש אחר כך לגמרי לא משמעותית..."
הוא כמו הפסיק לנשום, עורו החוויר. "רוזי?"
"מה?"

עוד לפני שהספיקה לסיים את השאלה, היא הסתובבה שוב לאחור והתחילה לתחוב את פנקס הכתובות ואת הרפים אל תוך תיקה. עורפה עקצץ והיא ידעה שדומיניק מתקרב אליה. אל תיתני לו לגעת בך, או שתאבדי את המזמנטוס. חוש השימור העצמי שלה נכנס לפעולה והיא הסתובבה וחמקה ממנו אל מחוץ לסלון, הולכת לאורך המסדרון אל חדר השינה האחורי. טעות מוחלטת, ללכת למקום כלשהו בקרבת מיטה, כשגופה מוכן באופן בלתי רצוני למגע. בערבי שלישי, הם נכנעו. כמו שעון. רוזי חישלה את עצמה אל מול חולשת בשרה, שלפה את המזוודה מהארון והשליכה אותה פתוחה על המיטה.
בחיי. אני עושה את זה.

"מה לעזאזל את עושה?" דמותו של בעלה הופיעה בפתח הדלת, אור הירח שהסתנן מבעד לחלון הדגיש את החוזה החשוף המתנשף שלו. "את לא... את עוזבת?"
צחוק חנוק מצא את דרכו החוצה מפיה של רוזי. "אתה באמת מופתע?"

"כן, אני מופתע!" הוא צעק. "סלקי את המזוודה המחורבנת."
"לא."

באותו רגע הוא הבין שהיא רצינית. זאת לא הייתה מריבה. זאת הייתה המריבה האחרונה. אפילו המריבות פחתו והיו נדירות יותר, לא? לא נותרה ביניהם מספיק תשוקה לכך. אלא אם כן הוא היה בתוכה.

רוזי הביטה על השידה, נכונה לרוקן את המגירה שלה בתנועת יד אחת, אבל משהו תפס את עינה. עיתון הציץ מתחת למזרן. בחודש האחרון היא הקיפה בעיגול מודעות פרסום לחללים המתאימים למסעדה שפורסמו בעיתון המקומי. היא ידעה מג'ורג'י שדומיניק

מצא את המחבוא הסודי שלה. הוא סיפר על כך לחבריו באתר הבנייה, אבל לא טרח לציין זאת בפניה.

"דומיניק, אתה יודע כמה קשה היה להקיף את המודעות האלה?" היא צבטה את קצה העיתון באצבעותיה וחילצה אותו במשיכה מכלאו שמתחת למזרן, מנדנדת אותו באוויר מול עיניו. "אתה יודע כמה קשה היה לי לתת לעצמי להאמין, אפילו רק לשנייה אחת, שאהיה מסוגלת להגשים את החלום שהיה לי מאז היינו ילדים? מאוד קשה. כי אני כבר לא מאמינה בעצמי יותר. שכחתי איך זה. לחלום. לרצות משהו לעצמי. ו... ואתה ראית את המודעות. ידעת שהן שם, שהתחלתי לקוות שוב..." קולה נחלש עד שהפך ללחישה. "ולמרות זאת לא אמרת כלום?"

דומיניק היה הגון מספיק כדי להיראות מבויש, צבע טיפס על עצמות לחייו החדות.

רוחת מזעם מהעדר התגובה שלו, היא הניחה לעיתון לצנוח ברפרוף אל הרצפה. "אני לא אוהבת אותך יותר." אוויר נפלט ממנו בצליל פצוע ואיום.

תחושת אהדה טפחה בקרביה, אבל היא התעלמה ממנה בנחרצות. היא רצתה להגיד דברים רבים. היא רצתה לעבור במסרק צפוף על פני כל השנים האחרונות ולהטיח בו את סוגי הכאב שחוותה ממנו. לספר לו כמה נפגעה כשהרחיק אותה מעליו, כשהפסיק לתקשר איתה. איך הרגישה כישלון כשלא יכלה להגיע אליו על אף שחלקו מיטה, בית, חיים. אבל ודאי היה חלק בתוך רוזי שאהב את מה שהם היו פעם, כי פיזית היא לא יכלה לפגוע בו עוד. פשוט תגמרי עם זה.

"אני הולכת לבת'אני."

הוא הקיף את המיטה והתקדם לעברה. "לא." רוזי התרחקה, וגבה פגע כמעט מייד בקיר חדר השינה הקטן שלהם. "אל תנסה לעצור אותי."

גופו הצמיד בכוח את גופה אל הקיר וגניחותיהם התלכדו, שכבה נשית על גבי שכבה קשוחה. אלוהים, הריח שלו. הוא השתנה לאורך השנים. התבגר. הפך מריח קליל וחרیف לגברי וארצי. היא שנאה

את ירכיה הצייתניות, את תחתוניה המתלחחים, את הנשיות שלה, שהתכוננה, התהדקה, שיוועה עד כאב להתמלא. "דומיניק," היא לחשה, ודבריה התעמעמו כשרכן לעברה והצמיד את פיותיהם זה לזה. אבל הוא לא נישק אותה. הוא כבר לא עשה את זה יותר. אלא אם כן היה בתוכה.

"ששש, מתוקה. אני פה. אני יודע מה את צריכה." אצבעותיו חפנו את ירכיה, נעלמו מתחת לחצאית מדי העבודה שלה ותפסו את הגומי ברצועת המותניים של תחתוניה. הוא הביט עליה מבעד לעפעפיים כבדים, והחל לפשוט אותם מעליה. "אשתי רוצה זיון אקסטרה חזק הלילה?" הוא נגס בחלקו התחתון של סנטרה בשיניו. "ממילא זה מה שעמדת לקבל. לא היית צריכה את כל ההצגה הזאת." גופה של רוזי היה בוגד שלא הפסיק לערוג לדומיניק לשנייה. הוא ידע על אילו מהכפתורים שלה ללחוץ, אם היא רוצה מהר או לאט, מתי לשנות תנוחות. איזה דיבור מלוכלך גרם לה להתנסות בהרפתקאות נוספות. מתי הייתה זקוקה לפליק חזק בתחת או לסשן איטי של פמפום-וחיכוך, שהותיר אותו שטוף זיעה ומכוסה בסימני ציפורניים. איך לגרום לה לצרוח, לרעוד, להתחנן. אצבעו האמצעית החליקה אל תוך הפתח בין רגליה, ושפתיו התנתקו בנהמה כשגילה שהיא רטובה. "עמד לי כל היום מרוב שחיכיתי לזה."

חיכיתי לזה. לא חיכיתי לך.

ולמרות זאת, כשנזפה בו, קולה בקע כמו בתחינה. "דומיניק." שמו הסתיים ביבבה כשהוא דחף את האצבע האמצעית לתוכה, סובב אותה, וחיכך את הדגדגן שלה באגודלו, בחיפוש אחר נקודת הג' – והוא מצא אותה, מצא אותה ללא עיכוב ודגדג אותה, גורם לרוזי לגנוח ולקמר את גבה עד שניתק מהקיר. "אה-הא. הינה, מתוקונת. את הולכת לגמור ממש כאן, נכון?" הוא השפיל את עיניו, נשען לאחור והביט באצבע שלו נכנסת ויוצאת מתוכה – אבל משהו גרם לו לעצור לשנייה. ואז הוא משך את רגלה

והגביה אותה בעזרת ידו השמאלית המשוחררת, והשעין את ברכה על מותניו. חום מגעו ירד עד קרסולה, נמוך יותר. "תחלצי את הנעליים האלה עכשיו."
 "תכריח אותי."

דומיניק תחב את ירכיו בין ירכיה המפושקות, והניף אותה על הקיר. רכס הזקפה העבה שלו נלחץ אליה עד היסוד – חזק – וגרם לה לזעוק את שמו מבעד לשיניים חשוקות. "תחלצי אותן," הוא נהם, מגלגל, מגלגל, מגלגל את האגן ומביט ישירות בעיניה. "את נשארתי."
 "אני עוזבת," היא התנשפה וראשה נשמט לאחור. "קבל את העובדה הזאת."

"זין על זה." פיו הפתוח גלש על מחשופה, נשיפותיו החמות והמהירות חידדו את פטמותיה בתוך חולצת המשי. "אני צריך אותך."
 דומיניק שלח את ידו ביניהם ופתח את רוכסן הג'ינס שלו. הצליל באפלה הכמעט מוחלטת השפיע על רוזי כמו מפל מים קפואים הזורם על ראשה. לא הייתה לו זכות להגיד שהוא צריך אותה. לא הייתה לו הזכות להתענג על גופה כשלא נתן דבר מעבר למגע הגופני הקבוע מראש. היא הייתה יותר מאשר הסיפוק השבועי של מישהו. בכל כוח הרצון שהיה בה, רוזי לחצה את שתי ידיה אל כתפיו של דומיניק ודחפה אותו מעליה. כף רגלה נחתה על הרצפה כעבור שבירר שנייה.

הוא עמד קרוב אליה – יותר מדי קרוב – סנטימטרים ספורים מזקפתו הציצו מקו המותניים הרפויים בג'ינס. לא הייתה לה ברירה אלא להכיר בכך שבעלה עוצר נשימה, בפעם האחרונה. הוא היה לוחם שרירי בעל קו לסת מסותת בגרניט – ובהתחשב בשני בקבוקי הבירה ששתה בכל ערב, החטא הזה לא השפיע כלל על גופו. לולא הכירה אותו כל כך טוב, הייתה חושבת שהוא שומר בקפדנות על כושר רק למענה.

כן, בטח.

הוא לא אמר אפילו בוקר טוב.
 "אל תיגע בי יותר." היא משכה במהירות את תחתוניה למקומם,

והתעלמה מהפרפור שחשה בכטנה מעיניו הלוהטות שעקבו אחר תנועותיה. "איך אתה מעז לקרוא לזה הצגה?" היא בעטה בעיתון שנפל והסיטה אותו מדרכה, נעה ברגליים כושלות לעבר המזוודה. "אקח את יתר החפצים שלי אחר כך."

הוא התקרב ונעמד לידה, חרדה התחילה להזדחל לתוך הבעתו השלווה בדרך כלל. לרגע קצר בזמן, מבטיהם הצטלבו והיא ראתה אותו. דומיניק שנשבע לאהוב אותה עד יום מותה, נשבע עד שקולו הצטרד. ראתה אותו מבקש את ידה ביום שבו סיימו את לימודיהם בתיכון, כורע על ברכיו במגרש הפוטבול עם טבעת צנועה שצבט בין אצבעותיו, ועתידם הבהיר היה ממש שם, בעיניו.

ואז הוא נעלם כהרף עין, תריס הורד בחזרה למקומו, מסתיר כל רגש שלו. היא הכירה את האיש הזה טוב. טוב מדי.

"אז לכי. אף אחד לא עוצר אותך."

ודאי היה תפר זעיר שעדיין שמר את ליבה יציב ומנע ממנו להתרסק לחלוטין. אבל הוא נשחק ונקרע עם המילים האחרונות שאמר, והותיר אותה מסוחררת, ולחות חמה הכבידה על עפעפיה. בעיניים עצומות היא ארזה את תכולתה של מגירת הבגדים, ניתקה את הטלפון הנייד שלה מהמטען, השליכה הכול למזוודה, ורכסה אותה בתחושת סיום מחליאה.

האוויר הצונן נשק ללחיייה הלחות כשרוזי נכנסה אל החניה, והיא הבינה שלא סגרה את דלת החניה. היא השליכה את המזוודה לתא המטען, התיישבה במושב הנהג, והתנשפה בקול. הו, אלוהים. אני עוזבת את דומיניק. הו, אלוהים, הרגע סיימתי את נישואיי.

היא התכוונה לנסוע לאחור אל קצה כביש הגישה, כשדומיניק הופיע בחניה, עדיין ללא חולצה, ויפה יותר מכפי שמוותר לגבר להיות. אורות פנסיה הקדמיים יצרו צלב בוהק על צווארו... והיא הבחינה שהוא אוזח את העיתון שהחביאה מתחת למזרן. מה? הוא רוצה לדבר עכשיו?

מאוזחר מדי.

"רוזי."

ליבה התכווץ כשצעק את שמה בפעם השנייה, וצעד לעבר המכונית. לא. די. היא לא יכלה לשאת את זה יותר. לפני שתשנה את דעתה, היא התניעה את המכונית, סובבה אותה ודהרה לאורך רחוב המגורים, וקולו של דומיניק הרעים מבעד לאבק שהותירה אחריה.

פרק 3

דומיניק טרק את דלת הטנדר וראה את בכואתו משתקפת בה. פניו היו לא מגולחות, עיניו ולחייו שקועות. קווים שלא היו קיימים קודם סביב פיו בלטו הבוקר, גם אם הוסתרו חלקית על ידי זיפים שהזדקרו על פניו. בסך הכול הוא נראה מכובד למדי, בהתחשב בכך שהחיים שלו נגמרו.

הוא עצם את עיניו ורכן קדימה, מצמיד את מצחו אל המתכת הקרירה של הטנדר, נושף ושואף דרך אפו, מנסה לשכך את הבחילה הבלתי פוסקת. הוא התחיל לשתות בשלישי בלילה, אחרי שרוזי הסתלקה, ועכשיו היה יום שישי. היה לו מספיק שכל לשלוח הודעה לסטיבן קאסל, חברו והבוס שלו, לפני שנכנס לחגיגת שתייה שהייתה יכולה לגרום לכוכב רוק להתגאות בו.

אני חולה.

זה כל מה שדומיניק הצליח לחלץ ממוחו כדי לכתוב לסטיבן – וזה לא היה שקר. הוא היה חולה. רק לא במחלה שניתן לרפא.

דומיניק שמע את החצץ מתרסק מאחוריו והתכוונן לשמוע רעש שוודאי יפלח את מוחו לשניים. "אלוהים אדירים, סטיבן אמר, קולו עליז באופן מעצבן יחסית לשעה שמונה בבוקר. או לכל שעה ביום, בעצם. מוסר העבודה שלו הפך אותו למנהל אתר בנייה נהדר, אבל פניו החייכניות של סטיבן היו הדבר האחרון שדומיניק רצה לראות עכשיו. לרוע המזל, גם לו היה מוסר עבודה גבוה והאשמה מכך שהחסיר שני ימי עבודה, גרמה לו להרגיש זוועה, בנוסף לכול. "אתה עדיין חולה, חבר?" סטיבן טפח על כתפו. "לך הביתה. אני לא צריך שכל הצוות יידבק במגפה."

סטיבן טובב את דומיניק בכתפו, ונרתע לאחור למראה פניו.

"מה חטפת, לעזאזל? מלריה?"

"אין לי זמן לזה," דומיניק אמר והצמיד את אצבעותיו למרכז מצחו המתפוצץ מכאב. "אל תתנהג כאילו אתה לא יודע שרוזי ישנה אצל בת'אני."

"אני... הו. שיט." ידו של סטיבן נשמטה ממנו. "לא, לא ידעתי, גבר."

למה זה עצבן את דומיניק אפילו יותר? נטישת בעלה לא הייתה אירוע גדול מספיק כדי שהעיריה המצומקת והנגועה בכלבת רכילות תדע על כך? דומיניק בלע את החומצה בפיו ונסוג אל עבר הטנדר, ובדיוק ברגע שהוציא את קופסת כלי העבודה, טראוויס פורד התקרב, עם חיוך זחוח ברוחב קילומטר. הוא צעד כמו גבר שלא צריך לעבוד, אלא רק מחפש לעצמו תחביב בין הופעות כפרשן באצטדיון בומברס ובין להיות כרוך אחר הארוסה שלו, הידועה גם כאחותו השנייה של סטיבן, ג'ורג'י.

בני הזוג נפגשו במקרה ובילו יחד בקיץ, אחרי שהעמידו פנים שהם רק יוצאים לדייטים במאמץ לטהר את תדמית "הילד הרע של הבייסבול". זה הסתדר באופן שמעולם לא ציפו לו, והבחור לא היה יכול להיות יותר בעננים. או מסור באופן ברור יותר לבחורה שלו.

פעם התנהגתי כך עם רוזי.

עד ליום שבו התגייס לחיל הנחתים ויצא לסבב הראשון, בכל פעם שהוא ורוזי היו יחד באותו חדר... הוא לא ראה דבר אחר. פשוט לא היה כלום חוץ מהבחורה שכבשה את ליבו מאז חטיבת הביניים. זה היה עדיין כך. דבר לא השתנה מהבחינה הזאת. לעולם לא ישתנה.

הוא לא היה איתה באותו חדר מאז יום שלישי, למרכה המזל. מזל שלא ראתה אותו שיכור וזועם ומתקשר לטלפון הכבוי שלה בין הלגימות מבקבוק הג'ק דניאלס. הוא לא היה יכול לסבול את האפשרות שתראה אותו חלש.

שחקן הבייסבול לשעבר השעין מרפק על המחסום האחורי בטנדר

של דומיניק ולגם ארוכות מכוס הקפה החד פעמית שלו. אחר כך הנמיך אותה בהיסוס. "שמעתי שאשתך עזבה אותך."

אם היה נותר בו שמץ של אנרגיה, הוא היה מפרק במכות את הבן זונה השחצן. אבל דומיניק היה רדום מכדי לזוז. הוא לא הצליח אפילו להרגיש את ארגז הכלים שאחזו בידיו. "יש לך משהו להגיד על זה?" "רגע. רגע. ככה." סטיבן נעמד ביניהם ונראה ממורמר. "איך זה שטראוויס יודע ואני לא?"

טראוויס חייך תוך לגימה נוספת מהקפה. "אתה לא באמת רוצה תזכורת בשעה מוקדמת זו של הבוקר לכך שאני עובר לגור עם אחותך, נכון, סטיבן?"

"לא." הוא סימן לו לעצור בידו. "בבקשה, אלוהים, תחסוך את זה ממני."

"קניתי קישוטי סתיו לשולחן האוכל בסוף השבוע שעבר," טראוויס המשיך ללא היסוס, וללא ספק בהנאה מרובה. "עם דלועים ואצטרובלים קטנים וכולטים. חמוד שאין דברים כאלה."

"סיימת?" סטיבן התמרמר. "הנישואים של הבחור פה הסתיימו." המערה בחזה של דומיניק התרחבה, אבל הוא הקשיח את הלסתות וסירב להראות על פניו את המהומה שהתחוללה בתוכו. "אם לא אכפת לכם, אשמח ללכת להפיל כמה קירות."

טראוויס הטה את כוס הקפה שלו לכיוונו של דומיניק. "מה שהיית צריך זה להפיל את הקירות שלך ולאפשר לה להיכנס..."

"הו, תעשה לי טובה." קולו של סטיבן היה מלא גועל. "אתה במערכת יחסים קצת יותר מדקה וכבר נדמה לך שאתה מומחה?" "כן."

דומיניק הסתובב והלך לעבר הבית, משאיר את שני חבריו להתווכח מאחוריו. היום היה יום הדגמה באתר החדש, והוא גילה שלרוב, הטחת פטיש בקיר גבס היא חוויה מזככת. הבוקר הוא היה זקוק לפורקן הזה מבחינה פיזית. התסכול כבר עיקל את אצבעותיו לאגרופים.

אשתו הייתה אמורה להיות לצידו.

הוא עבד, אבל הכסף שהרוויח כבר לא יפרנס אותה. הידיעה הזאת הייתה מכה בלתי פוסקת בבטנו.

אני מפרנס. זה הדבר היחיד שמעולם לא הרסתי. אביו של דומיניק היה איש שקט, אבל הוא הצליח להוריש לבנו את חשיבותה של מהימנות. תתעורר, לך לעבוד, תיצור ביטחון לאהוביך. כל עוד יעשה את הדברים הללו, הם יהיו שבעי רצון. סיפוק פרנסה היה דרך בטוחה לתקשר אהבה, לא? אז איפה בדיוק הוא טעה? כמה מאנשי הצוות היו פזורים במרפסת כשדומיניק טיפס במדרגות, והם קיבלו את פניו בצעקות, אבל הוא המשיך ללכת והניח לשאגה באוזניו לבנות חומה שתאטום את כל השאר. הוא הציץ בחופזה על הסימונים שצוירו בטוש שחור ועבה על הקירות, וציינו את מיקום הקורות או הצינורות שהונחו מעברם השני. אחר כך הוא הרים את הקורנס הקרוב ביותר והטיח אותו עמוק בקיר הגבס הישן.

כלום. הלחץ בחזה לא דעך אפילו קצת. אם כבר, רק החמיר. קול נשימתו צרם באוזניו כשהרים שוב את המכשיר הכבד מעל ראשו, והרס חתיכה נוספת בקיר. בראשו, הוא יכול היה לראות את רוזי אורזת את המזוודה שלה על מיטת כלולותיהם. המילים שאמרה ביקעו אותו, כפי שביקע את הקיר. אני לא אוהבת אותך יותר.

הפגיעה הבאה שלו בקיר בלעה את הקול המשפיל שבקע מפיו. גברים לא מאבדים שליטה באופן כזה. או נשברים מול אחרים. הם אמורים להיות יציבים כמו סלעים. קבועים בחייהם של הסוככים אותם, לא נרתעים לעולם. אבל הוא לא הצליח להפסיק להרים את הקורנס ולהטיח אותו בכוח בקיר.

לבסוף, הוא נאלץ להפסיק הודות לשריריו הצועקים ולשתי ידי שתלשו את הכלי מהקיר. דומיניק ניסה להסיט אותו לאחור, אבל באותו רגע, הוויסקי שעיקל כלילה הקודם בחר להעלות את גרונו באש. הוא בקושי הספיק לצאת לפני שהקיא את ארוחת הבוקר שלו על העשב מאחורי הבית.

רגליו של דומיניק כמעט קרסו. הוא היה חייב לשבת. אבל הוא כבר חשף את עצמו יותר מדי מול כולם. לא, הוא יעמוד, תודה רבה. הוא נכנע לכאב מספיק ליום אחד. מספיק לשנה, למען האמת. כשרעש הקול באוזניו החל להתפוגג, דומיניק שמע את עצמו מתאמץ לנשום. הוא שמע את תנועת כלי הרכב החולפים מרחוק, את תזוזת המדשאה המצהיבה סביבו. הוא לא היה לבדו.

"איך בעד מה," דומיניק אמר והמשיך להפנות את גבו לסטיבן וטראוויס. "חסכתי לכם קצת עבודה."

"טוב, בפעם הבאה תחכה, בנאדם. גם אנחנו אוהבים לשבור דברים," טראוויס השיב. רגעים ספורים חלפו. "תראה, אני... אה... ניסיתי להקליל מעט את האווירה קודם. כמו שאני מכיר אותך, חשבת שתעריך את זה שוויתרתי על החיבוק ביד אחת והטפיחה על הגב."

דומיניק כחכח בגרונו. "כן, אני מעדיף למות."
"אבל לאחרונה שמנו לב..." סטיבן אמר ביובש, "שאוּלי אתה באמת צריך לדבר."

"לא."

"אתה בטוח?" דומיניק הציץ לעבר טראוויס, שכיווץ את גבותיו. "אני מוכן לשבור את חיסיון הארוס־ארוסה רק הפעם." צל חלף על פניו. "כשג'ורג'י נפרדה ממני, הייתי מוכן לנסר לעצמי את הרגל המזוינת כדי לדעת מה היא אכלה לארוחת הערב. או מה היא לבשה למיטה..."

"הבנו," סטיבן אמר בכעס.

טראוויס הרים את שתי ידיו. "כל מה שאני אומר זה... יש לי את הסחורה."

דומיניק הידק את הלסתות כדי לא לבקש מידע. האם רוזי נסערת? האם היה לה אכפת בכלל? האם עדיין נעלה את נעלי העקב הגבוהות שגרמו לה ליבלות ולקרטע בבית בלילה? כמה פעמים הוא החביא אותן בחלקו האחורי של הארון שלה, בתקווה שתנעל סנדלים שטוחים במקומן?

האם היא אוכלת ארוחת ערב בשעה נורמלית?

הבוטית שלה במחלקת הקוסמטיקה נהגה לתת לה לעבוד ברצף ולדלג על ההפסקות הנדרשות על פי חוק, עד שהוא שלח אימייל לבעלי חנות הכלבו, והציע להם, לא באופן מעורן כל כך, לבחון שוב את זכות העובדים שלהם להפסקות אוכל.

הדחף לשאוב מטראוויס את פריט המידע הכי קטן וטריוויאלי היה כל כך חזק, עד שדומיניק נאלץ לנשוך את לשונו. הוא היה רגיל לכסות את הדחפים שלו בבוטון, אבל את המבחן הזה הוא לא היה יכול לעבור בהצלחה. האישה שהיה אמור לדאוג לה לנצח, נעלמה, היא לא אהבה אותו יותר, והיא הרגישה משהו כשגבר אחר גילה בה עניין. אולי זאת הייתה רק הנאה נשית, אבל הוא שנא את זה בכל ניס באישיותו. מה יקרה אם בפעם הבאה הגבר יזמין אותה לדייט? האם היא תסכים, על אף שהם היו עדיין נשואים?

לא.

לא, רוזי לעולם לא תעשה דבר כזה.

אבל די היה בעובדה שהיא עשויה להסכים כדי לחנוק אותו. "היא, אה... " דומיניק שילב את זרועותיו בתנועה תזזיתית. "היא אף פעם לא מחממת את המכונית שלה בחורף. היא פשוט נכנסת ונוסעת. מישוהו צריך להתעורר מוקדם ולעשות את זה, או שהתמסורת תתקלקל והיא... " הוא משך בכתפיו. "היא אוהבת את המכונית המטומטמת הזאת, אז..."

סטיבן ליטף את זקנו בידו, על אף שלא היה לו זקן. "גם אשתך גורמת לי לעשות את זה. להדליק את החימום."

"רוזי לא יודעת שאני עושה את זה, דומיניק מלמל."

"מה?" סטיבן נחר בכזו. "למה לבזבז את נקודות הזכות?"

דומיניק לא השיב, אבל ראה שטראוויס בוחן אותו. "זה באמת כל מה שאתה רוצה לדעת? מי יחמם לך את ההונדה המזוינת?" חלף רגע. "ידעתי שאתה חתיכת טיפוס, אבל עכשיו אתה ממש מגזים." הוא החליק את שרוול הטישירט הארוכה. "וזאת העבודה שלי."

סטיבן וידא שכולם עדים לכך שהוא מגלגל את עיניו.

"זה מה שאני רוצה לומר." טראוויס מתח את המשפט והתמקם

בתוכו, כמו מנהל קבוצת בייסבול שמתכונן להדריך את המגיש.
"אולי רמזתי קודם שעכשיו אני מומחה ביחסים, אבל זה היה בעיקר
כדי להטריף את סטיבן."

"הצלחת, סטיבן התפרץ בתגובה לדבריו של חברו הטוב מאז
הילדות." "אידיוט."

טראוויס חייך, אבל חיוכו נעלם באותה מהירות כשם שהופיע.
"דומיניק, בנאדם. הרגע ראיתי אותך מפרק קיר בעצמך, אז אני מסתכן
כשאני אומר את זה," הוא אמר והרים את גבותיו. "קח את עצמך
בידיים. אשתך הסתלקה. אני לא יודע כלום על הנישואים שלכם, שזה
לכשעצמו משונה, כי אתה כזה פטפטן מחורבן," הוא עצר לרגע כדי
לחייך. "אבל אני מוכן להמר שאתה רוצה שהיא תחזור."
סטיבן נכנס לקו הראייה של דומיניק. "תהנהן או משהו. תמצמץ
פעם אחת אם כן, פעמיים אם לא."

"כמובן שאני רוצה שהיא תחזור," דומיניק אמר בקול חלוד,
והדהים את עצמו כשאמר את המילים הללו בקול רם, במקום להניח
להן לקפץ בתוך ראשו. "היא אשתי. היא אמורה להישאר. החלפנו
נדרים." טראוויס וסטיבן השמיעו קולות הססניים, כאילו חלקו על
דבריו. "מה?"

"כן, בנישואים יש עליות ומורדות," סטיבן אמר, ללא ספק
בוהירות. "אבל כשאישה לא שמחה במשך תקופה ארוכה..."
הוא לא סיים את דבריו, ופער את עיניו לעבר טראוויס.

"אל תסתכל עליי. ג'ורג'י ואני מתחתנים רק בעוד כמה חודשים."
"נו, נו, נו," סטיבן אמר באיטיות. "הוא מומחה רק כשנוח לו."
דומיניק צבט את גשר אפו ושאף. עכשיו, כשהאדרנלין של פעילות
ריסוק הקיר התפוגג, מוחו חזר לתפקד. "יש לכם משהו שימושי
להגיד, או מה?" הוא שמט את ידו. "אם לא, אני חוזר לעבוד."

"כן," טראוויס אמר והנהן. "יש לי משהו שימושי. תשיג אותה
בחזרה. מחר בערב תיערך פגישה של ליגת הצודקות אצל בת'אני."
הוא שלח לעבר שניהם מבט חד. "אמרתי לך שאני מספק את הסחורה.
אין בעד מה."

המילים היא לא אוהבת אותי יותר היו תקועות בגרונו של דומיניק. הוא לא הצליח לומר אותן בקול. היה מספיק קשה לשמוע אותן. ולעזאזל, בנוסף לאימה שנבעה מכך שאיבד את רוזי, הוא היה נבוך. איזה מין גבר זוכה באישה מדהימה כמו רוזי ולא עושה מספיק כדי שתישאר?

הלסת שלו התקשחה. לא. היא הייתה אמורה להישאר למרות זאת. הוריו לא היו בהכרח קרובים, אבל הם כיבדו זה את זה. אימא של דומיניק הייתה תלויה באביו, ותמיד סמכה על יכולתו להעניק לה חיים נוחים. בשורה התחתונה, הם נשארו ביחד בזמנים הקשים וגם בטובים. אפילו עכשיו, הם חזרו לגור בשכונה הישנה, כדי שיוכלו להיות קרובים יותר למשפחתה של אימו בברונקס. הם נשבעו להישאר יחד עד הסוף וזה מה שהם יעשו, לעזאזל. הם אפילו לא ישנו באותו החדר, אבל הם העריצו זה את זה. כשרוזי ודומיניק התארחו אצלם בביקורים השנתיים בחג המולד, זה היה ניכר לעין.

לו ולרוזי הייתה הרבה יותר מרק הערצה הדדית. לא?

חלק מהתסכול שלו פינה מקום לספק. הלילות שבהם התאמץ עד זיעה בין ירכיה היו הנהדרים בחייו. הוא היה טומן את פניו בצווארה, מלקק את גופה וחש את הדופק שלה, סופג את האנרגיה שלה. הזעקות שהשמיעה באוזנו, סימני הציפורניים שהשאירה על גבו... הוא ראה בהם הוכחה לכך שהייתה מסופקת. מסופקת ומטופלת. איך הוא פאקינג טעה כל כך?

באותו רגע ממש, לא נראה שיש דרך לחזור את תוך חייה. היא הייתה לא מאושרת יותר מדי זמן – והוא היה עיוור לכך. דומיניק לא היה אפילו בטוח שיוכל לשמור על העשתונות ליד רוזי. להסתכל לה בעיניים ולדעת שהיא לא אוהבת אותו יותר? כבר עדיף שיחזור לחיות במדבר, ללא טיפת מים הפעם.

אבל כשדומיניק העביר את מבטו בין טראויס לסטיבן, הוא נזכר בזמנים שהשניים כמעט איבדו את הנשים שלהם. הם החזירו אותן, לא? אם היה משהו בעולם הזה ששווה להילחם עליו, זאת הייתה אשתו.

פאק. יותר מכול הוא היה צריך רק להסתכל עליה. להיות לידה. עולמו יצא מאיזון, שיווי המשקל המנטלי שלו נפגע קשות. אם כך, זה מה שיעשה. הוא יזכיר לה שנישואים הם לנצח ויבקש ממנה לחזור הביתה. גם אם הסיכוי להצליח היה קלוש, הוא צריך ללכת על זה. דומיניק בלע רוק במאמץ. "באיזו שעה הפגישה?"

פרק 4

רוזי לקחה חותך פיצה ממגירת הסכו"ם של בת'אני והניחה אותו ליד קערת קמח מצונן, זקפה את כתפיה והתכוננה ליצור. יש כאלה שיחשבו שדרך הפעולה שלה משוגעת, אבל אם היא לא הייתה מקדישה באמת רגע כדי להתמקד באוכל, היא הייתה עשויה לחוש בטעם הדאגות שלה בכליל הטעמים. וזה היה בזבזו של מרכיבים טובים – חטא חמור.

כשהגיעה לביתה של בת'אני אתמול בלילה, חברתה פתחה את הדלת במסכת שינה שכיסתה את פניה עד מצחה, ושערה הבלונדיני בצבץ החוצה לכל הכיוונים. היא זרקה ברוזי מבט אחד ובלי לומר מילה הובילה אותה לחדר האורחים בקומה השנייה. לא הוחלפו ביניהן מילים, רק חיבוק ארוך – וזה הספיק כדי שרוזי תדע שחברתה ראתה מרחוק את קריסת נישואיה.

היא לא ידעה אם להיות אסירת תודה או להיעלב.

מזל שלא באמת הייתה לה אנרגיה מנטלית להרגיש כך או כך.

בישול אוכל טוב? לכך תמיד הייתה לה אנרגיה.

כשהתעוררה הבוקר, בת'אני כבר יצאה לעבודה, אבל למרבה המזל היא השאירה לה מפתח על הדלפק במטבח. רוזי, שעבדה במשמרת מוקדמת ב"הסקל", חזרה הביתה ראשונה, והשהייה לברה בבית הגדול והמרווח העניקה לה מרחב גדול מדי לחשוב על דומיניק צועק את שמה בחניה. כדי להיאבק בקולו, שהמשיך להדהד בראשה, היא הלכה לשוק והפיגה מעט מהחרדה בהכנת בצק לקרוואסונים של אימה.

תתמקדי באוכל.

היא השתמשה בגלגלת הפיצה כדי לחתוך את הבצק לשניים,

ויצרה שני מלבנים ארוכים. היא הניחה זה על זה מלבן בצק, יישרה את הקצוות, חתכה את הבצק למשולשים, וכשהיא מפזמת לעצמה, יצרה חתכים אסטרטגיים ועיצבה את הבצק בצורת סהרונים, מניחה אותם בזה אחר זה על יריעות נייר אפייה. אחר כך הניחה אותם על אדן החלון לתפוח בשמש, כפי שאימה נהגה לעשות.

זהו, אימה הייתה אומרת. עכשיו נשב, נשתה קפה ונתענג על מעשה ידינו.

אלוהים, היא התגעגעה לאישה הזאת. היו לה שיטות מעשיות לכל דבר. בימי ראשון אנחנו חופפות ומעצבות את השיער. בימי שני מנקות וממיינות את דברי הדואר. בימי חמישי בערב, אנחנו מכינות אסאדו - בכמות שתספיק לנו לסוף השבוע וגם לחלוק עם השכנים, אם יקפצו לביקור. ובמשך כל הזמן הזה, אביה של רוזי היה מחייך בסבלנות, אצבעותיו היו מדפדפות במגזין רכב או מסובכות מכשיר בחלק כלשהו במכונת. זה לא היה נראה הוגן שאנשים שהיו נטועים כה עמוק באדמה באמצעות השגרה, יכולים פשוט להיעלם. אימה חטפה שבץ, וכעבור שבוע אביה האבל פשוט לא התעורר בבוקר. כל כך מהר ומטלטל, אבל רוזי התנחמה בידיעה שעכשיו הם שוב ביחד. דלת הכניסה לבית נפתחה ובת'אני נכנסה, אוחות תחת זרועה תיק מסמכים מעורר בצבע קאמל. "וואו, חומד. בישלת."

"אני מכינה ארוחת בוקר, למען האמת." אמרה, דוקרת בעדינות את צידו של אחד הקרואסונים כדי לכדוק את מרקמו. "הם יהיו מאוד טעימים בבוקר עם הקפה שלך."

"אני מצפה לאכול אותם," בת'אני מלמלה, מזנקת אל אחד מכיסאות הבר שהקיפו את אי השיש. "איך היה היום שלך?"

רוזי הסתובבה לאחור והלכה לחמם את התנור לפני האפייה, מכוונת למאתיים מעלות - מרכיב חשוב בקרואסונים של אימה. אל תלחצי על הבצק שיטפח מהר מדי, רוזי. "היה טוב. אפילו הצלחתי למכור בקבוק Le Squirt Bon Bon. היא התכוונה לכך כבדיחה, כמובן, אבל למרות זאת, המכירה עדיין נחשבה בעיני אלוהי העמלה. "איך היה שלך?"

"כרגיל", בת'אני קימטה את גבותיה, "ייפיתי דברים. את מכירה את התרגיל."

"עדיין רוצה לזרוק את הדוגמיות ולנופף בפטיש בעצמך?"
 "כמו משוגעת." בת'אני חייכה אליה בשפתיים מהודקות. "אבל אני מעדיפה לדבר עלייך. מה שלומך?"

היא שוב חשבה על דומיניק ועל כמה מבוהל נראה כשהתחילה לארוז. "אני לא מרגישה נהדר. בטח לא ארגיש נהדר הרבה זמן, אבל... לעזוב היה הדבר הנכון לעשות, בת'אני. אנחנו נשואים ואפילו לא מדברים זה עם זה."

בת'אני הניעה לאט את ראשה. "אבל פעם הייתם מדברים, נכון? בתיכון תמיד הייתם צמודים, ראש אל ראש, מתלחשים על משהו." "כן, דיברנו כל הזמן. לאן ניסע לטייל אחרי שנרוויח קצת כסף. דיברנו על בית החלומות שלנו, בית על המים. על כל המסיבות שנארח בחצר האחורית הגדולה שלנו." רוזי התאמצה לבלוע והוציאה את הקערה מהארון, שברה ביצה לתוכה, הקציפה עם מעט חלב, והתכוננה להכין את בלילת הביצה שבה תכריש את הקרואסונים. "כשהוא חזר מחו"ל, אני לא חושבת שהבחנתי מייד כמה שקט הוא הפך להיות. אימא שלי הייתה איתי. תמיד היינו יחד במטבח, ו... הוא נעדר כל כך הרבה זמן, כך שהשתיקה שלו לא הורגשה – כל כך שמחתי שהוא בבית, בריא ושלם. ואז היא מתה, והיה כל כך שקט. כל הזמן."

"אני כל כך מצטערת." בת'אני קמה מכיסא הבר והלכה אל מקרר היינות שמתחת לדלפק, בחרה בקבוק יין לבן וסובבה את הפקק. "אלוהים, עברו כמעט ארבע שנים מאז שהוריך נפטרו, רו. זמן ארוך לטבוע בו בשתיקה."

"טוב, עכשיו אני בהחלט לא טובעת," רוזי אמרה בחופזה, וקיוותה להפיג את הלחץ בחזה. מאז שהיא, בת'אני וג'ורג'י הקימו את ליגת הצודקות, לא רק שהייתה מוקפת פעמיים בשבוע בנשים תומכות ובכמויות של רכילות, היא גם החלה לחלום שוב לפתוח מסעדה. הפנטזיות שהזניחה הפכו למציאות. הן רשמו אותה לאתר מימון המונים ואנשים תרמו. השקיעו בחלום שלה. או לפחות דחפו אותה

להתחיל. "אבל ברצינות. תודה שנתת לי להתנחל אצלך עד שאבין מה הצעד הבא שלי."

"תישארי כמה שאת רוצה," בת'אני אמרה ומזגה יין לשתי כוסות, מושיטה אחת לרוזי. "אבל ביקשתי מעורך הדין שלי לנסח הסכם סודיות בנוגע לנחירות שלי. לא אכפת לך לחתום, נכון?"

רוזי צחקת. "אשמור את סודך, אם לא תגלי לאף אחד שאני מתלוננת על כפות הרגליים העייפות שלי כמו זקנה בת תשעים." "עשינו עסק." בת'אני חייכה וקירבה את קצה כוס היין אל פיה לגימה. "אפרופו הצעדים הבאים, איך את מתקדמת עם פתיחת המסעדה? אני מתכוונת לאכול בה חמישה ערבים בשבוע. אולי שישה. יש לך מחשבות נוספות בנושא?"

מחשבות נוספות בנושא? היא חשבה על פתיחת מקום משלה ללא הפסקה במשך כמעט עשור. יחד עם התוכניות שלהם להיות בעלים של בית גדול ויפה, ובסופו של דבר להביא ילדים לעולם, היא ודומיניק דיברו על החלום שלה, לבשל לקהל. משהו שאימא שלה תמיד רצתה לעשות – תשוקה שמעולם לא הייתה לה הזדמנות להגשים, בגלל מצבם הכלכלי המתוח בילדותה של רוזי.

אלוהים, היא ודומיניק טיפחו חלומות גדולים.

בית קבע שיזדקנו בו, משפחה, קריירות רווחיות.

אבל החלום הגדול ביותר שלה היה תמיד דומיניק. נכון, הם הסתפקו בבית קטן יותר, שהיה זקוק לתיקונים רבים ולא היה בו מספיק מקום כדי להרחיב את המשפחה. נכון, נדרש זמן רב כדי לחסוך כסף למסעדה שלה. כל כך הרבה זמן, עד שהם הפסיקו לדבר על כך בכלל, כפי שהפסיקו לדבר על כל דבר אחר תחת השמש. אבל היא לא יכלה שלא לחשוב על כך שאהבתם, לו הייתה קיימת, הייתה מספיקה.

משהו חד נע בחזה של רוזי והיא לגמה מהיין. "אני כמעט שם."

היא נשמה עמוק. "רק מחכה שהאבק ישקע ואז... אזנק."

בת'אני הניחה יד על כתפה. "את לא מזנקת לבר." היא הצמידה את שפתיה, כשומרת סוד. "את יודעת... ג'ורג'י התקשרה אליי היום. לא אחד, לא שניים, אלא שלושה מלקוחות מסיבות יום ההולדת שלה

שאלו אם תוכלי לעשות להם קייטרינג. השמועה עושה לה כנפיים, גברת." היא לגמה לגימה ארוכה מהיין ונאנחה. "אני בעצם מארחת כאן שפית סלבריטאית עתידית."

רוזי התנשפה באריכות והניחה לעצמה להרגיש סיפוק. אם תצרף את התרומות מליגת הצודקות ואת הכסף שהוריה הורישו לה, חלומה להיות בעלת מסעדה עשוי להתחיל להתממש. לרוע המזל, החלום היה קשה להכנה כשבעלה לא בתמונה.

תני לזה זמן.

אבל לא יותר מדי זמן. היא חיכתה מספיק.

היא נקשה בכוסה בכוס של בת'אני ויישרה את כתפיה. "אתחיל להכין רעיונות לתפריט."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן